

ANUL XXIII — NR.10 (978) — 2 MARTIE 1974

Flacăra

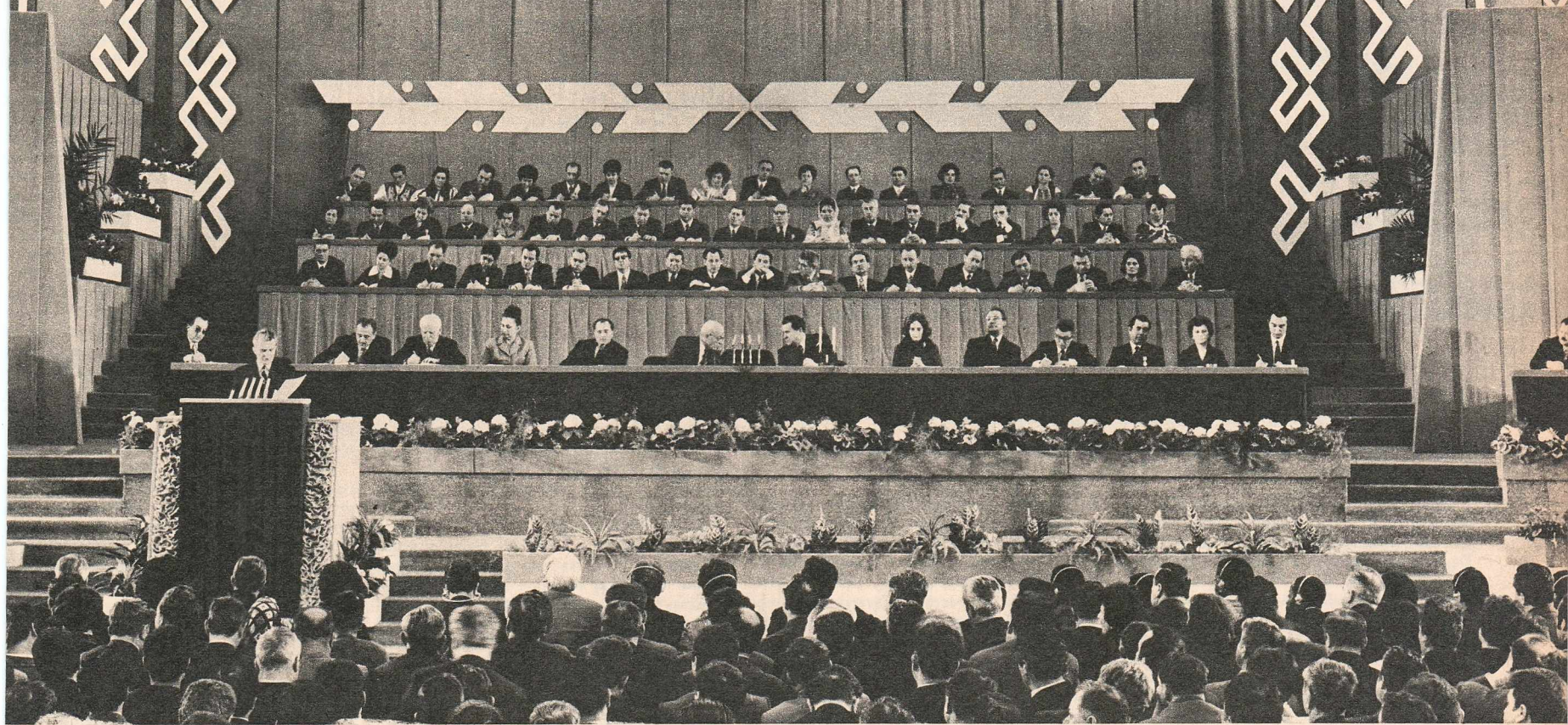
Biblioteca Municipali Pova
SALA DE LECTURA

CONFERINȚA
PE ȚARĂ
A CADRELOR
DE CONDUCERE
DIN UNITĂȚILE
AGRICOLE
DE STAT
ȘI COOPERATISTE

CONFERINȚA PE ȚARA A CADRELOR DE CONDUCERE DIN UNITĂȚILE AGRICOLE DE STAT ȘI COOPERATISTE

rădăcinile noastre sînt acolo

Cine și-a închipuit că sosirea vremurilor moderne va însemna pentru satul românesc transformarea sa într-un peron de gară, aflată pe undeva, pe drumul spre oraș, spre un oraș absorbitor și strivitor, a avut miercuri, 27 februarie 1974, o cruntă deziluzie. Nu numai că satul românesc nu dispărea, nu numai că el e apărut cu autoritatea indiscutabilă a primului bărbat al țării, dar eforturile noastre se vor îndrepta în viitor spre consolidarea satului românesc, chiar dacă aceasta nu înseamnă și conservarea unor date vechi ale satului, date uneori frumoase, dar la care ritmul progresului ne obligă să renunțăm. Viitorul României e viitorul orașelor și satelor României, nu un amestec otova de localități fără parful specific, fără culoare și fără destin. Capacitatea noastră de a ne entuziasma este greu încercată în aceste clipe ale istoriei contemporane, cînd sub steaua ultimului deceniu avem, datorită conducătorului nostru, multe și aproape istovitoare prilejuri de emoție și îmbărbătare. Am spus-o și eu, odată cu atîția români: nu trăim timpuri de operetă, ci timpuri grave, dificile, pline de eforturi și sacrificii. Nenorocirea e că uneori vorbesc despre asta chiar aceia care fac mai puține sacrificii. Nenorocirea e că nu avem uneori curajul să ne punem noi înșine întrebarea: merităm să considerăm că trăim timpuri grave, pline de renunțări și sacrificii? Vremea noastră furtunoasă, vremea noastră electrizantă, vremea noastră străbătută de ciudate neliniști, vremea noastră își regăsește forța vitală în asemenea momente, în care una dintre cele două dimensiuni fundamentale ale existenței românilor în lume, și anume satul lor, satul românesc, înfruntă tentațiile de a-l minimaliza ale unora și se regăsește pe sine mai nou și mai puternic în viziunea despre patrie a marelui patriot, Nicolae Ceaușescu. Nu, satul nu-i peronul unei gări între două

metropole cu umbre agresive! Nu, satul nu-i recolta ce se hrănește din igrasia abundentă a unor eventuale burguri! E timpul să privim satul românesc ca pe una din realitățile moderne ale României. Cum altfel am putea înțelege chemarea conducătorului nostru, adresată tuturor celor implicați în vreun fel sau altul astăzi în viața satului românesc, ca ei să rămînă la sat, nu niște flotanți, robi ai unui magnetism urban care lasă satele goale de specialiști, de ingineri, de medici și uneori — vai! — chiar de țărani? Nu sîntem o țară atît de lătareată încît să nu ne cunoaștem între noi. Sîntem o țară nu mare, dar o mare familie. Vă amintiți? Uitîndu-se în felul său pătrunzător și cald asupra celor care-l ascultau miercuri, 27 februarie 1974, tovarășul Ceaușescu spunea: «aproape toți cei de aici au trăit în sate». Într-adevăr, de acolo venim, într-adevăr, rădăcinile noastre acolo sînt. Datorită unor împrejurări pe care le resimțim mai degrabă în consecințele lor rele (cum ar fi lipsa unei civilizații urbane inițiale pe care o resimțim încă generațiile noastre), noi aproape toți venim din sate. E cazul să tragem din asta și încheierile profitabile, să ne aducem aminte că sîntem și ai satului și să facem concret ceea ce tovarășul Ceaușescu ne îndemna să facem: «...trebuie spus că avem milioane de oameni care au plecat din sate și lucrează în fabrici și zeci de mii în munci de conducere. Dacă s-ar duce, măcar o dată pe an, să stea cîteva zile în comuna, în satul unde s-au născut, să-și ajute comuna, cred că am rezolva mai rapid multe probleme legate de dezvoltarea satelor noastre. Este necesar să ne gîndim să găsim astfel de forme încît, periodic, activiștii noștri de partid și de stat să se ducă prin comunele lor, unde au părinți, frați, prieteni, și unde, în orice caz, trebuie să ajute la dezvoltarea comunelor...» Ai noștri sînt acolo, ai noștri sînt umerii de

dincolo de suprafața încinsă a acestei pîini pe care o mîncă țara. Ca totdeauna în marile sale momente de inspirație politică și omenească, tovarășul Ceaușescu a știut și de această dată să descopere, dincolo de problemele concrete ale momentului, semnificațiile profunde și să problematizeze niște fapte ce puteau rămîne doar fapte și a reușit să ne pună tuturor probleme de conștiință. Insistînd, cum e și firesc, asupra ansamblului de probleme economice și sociale ale satului românesc din România socialistă, tovarășul Ceaușescu n-a uitat nici de această dată, ci, din contra, a avut mereu în vedere omul, amănuntul acela, dacă-l putem numi astfel, care dă naturii unitate și coeziune, el, singurul care le face pe toate, care se cuvine și s-ar cuveni din ce în ce mai mult să primească în funcție de ceea ce face. Nu ne-am aflat deci în fața unei expunerii de cifre și în fața unui sumar de probleme ale satului, ci în fața unei viziuni științifice, pătrunzătoare asupra satului de azi: un sat modern, dar respectîndu-și specificul, un sat cu țărani, dar și cu specialiști, un sat cu muncă, dar și cu răsplată. «Toți care trebuie să servească satul trebuie să locuiască în sat». Ar părea să fie aci un cerc vicios. Unii nu merg în sat pentru că nu sînt condiții suficiente de lucru și de viață, dar s-ar putea spune că aceste condiții întîrzie să apară în bună măsură și datorită faptului că prea mulți specialiști ezită să meargă în sat.

Însă o cuvîntare care-ți pune probleme de conștiință nu e neapărat o cuvîntare care-ți face cunoscute niște lucruri pe care nu le știi, ci și una în care te regăsești în toate aspirațiile tale. Iată, de pildă, o cerință a secretarului general al partidului: «să se spună lucrurilor pe nume, pentru că numai așa vom putea aduce într-adevăr clarificările necesare». Nu ne gîndim oare noi la asta?

Un cîntec aspru, încărcat de o dragoste ce izvorăște din patriotism, s-a auzit cînd a fost vorba despre pămînt: «pămîntul reprezintă un bun al întregii națiuni». Pămîntul acela sacru, pămîntul acela viu, pămîntul — fratele frunților noastre! Pămîntul trebuie păzit, pămîntul nu trebuie risipit,

pămîntul trebuie ținut viu, între cele două accidente ale vieții noastre, pămîntul trebuie să dea câmpănă viitorului nostru! Pentru că un lucru, mai presus decît toate, s-a desprins din ceea ce tovarășul Nicolae Ceaușescu a comunicat națiunii: nu se poate fără oameni, nu se poate fără țărani, nu se poate fără specialiști moderni în agricultură, nu se poate fără una din dimensiunile Țării Românești — satul ei! Mi-nchipui că în timp ce conducătorul țării vorbea, o mamă din această țară, care pusese de cu seară pîinea la dospit, scotea ștergarul de pe albie și începea să coacă pîinea; exact atunci, poate, cînd se vorbea despre pîinea țării, undeva, în țară, se cocea o pîine. Și m-am gîndit la ai mei, la toți ai mei, care nu sînt numai ai mei, ci sînteți dumneavoastră, și m-am gîndit cum maica mea cocea az'ma în țest și cum ne repezeam fiecare spre az'ma neamului lui de oameni și cum ne-a risipit viața ca o furtună și, iată, într-o dimineață a vieții ni s-a spus să facem ceea ce unii dintre noi și facem deseori: să ne mai ducem pe acasă. Că avem frați, și surori, și mame și rude acolo. Și nu numai deasupra pămîntului... Că nu mergem pe un pămînt, ci pe filele grele de istorie. Și că satul românesc există. Și că nu numai că va exista, dar trebuie să facem totul pentru existența lui demnă și înnoită pentru existența lui care să nu-și trădeze în nici o clipă de uitare datele esențiale. Și am mai aflat într-o dimineață a vieții noastre că avem destule datorii de plătit față de sat, față de ceea ce este și va trebui să devină el: o realitate fără flotanți, fără permisii, o lume adevărată, o lume a pîinii fericite și mereu îndeștulate. Cînd ne dădea nobila sarcină «să spunem lucrurilor pe nume», tovarășul Ceaușescu ne spunea de fapt și fiecărui să spunem lucrurilor pe nume. Și nu se poate vorbi despre România în afara țaranilor ei, în afara satelor ei.

Sau poate nu e decît o scrisoare de la părinți, de la scumpii și emoționații noștri părinți, din care presedintele țării a citit tuturor lucrul acela frumos: să mai veniți pe acasă, prin sate. În marea noastră familie.

Adrian PĂUNESCU

Eu, deși sînt acasă, uitați-vă, mă aflu acum...

motive de nemulțumire și mulțumire pe șoseaua țimișoara - lugoj

Mă aflu într-o Dacie 1300 cu aspect exterior absolut civil, undeva pe șoseaua Timișoara-Lugoj. La volan, un tînar cu alură sportivă, îmbrăcat într-un jersey «Col roulé». În dreapta, eu. Cam înghesuit. Fiindcă dacă «pe din afară» respectivă mașină are, cum ziceam, o alură normală, chiar anodină, în interior se prezintă ca o adevărată uzină. În miniatură. Este o Dacie 1300 echipată cu radar. Iar tînarul de la volan este căpitan în cadrul Inspectoratului județean Timiș — serviciul circulație — și se numește Ioan Hăprian.

E cald, e senin, e sîmbătă spre ora prînzului cînd se presupune, și nu fără temei, că pe șosea circulația atinge un punct maxim. Tovarășul căpitan îmi expune în cîteva cuvinte modul în care se va desfășura acțiunea. Se va afla plasat — el, căpitanul — cu mașina respectivă în Remetea Mare, de unde, cu ajutorul radarului, va depista orice mașină în exces de viteză. Prin radio va anunța un al doilea echipaj al miliției, aflat la cîteva kilometri distanță care, după caz, va interveni. Aflu că voi face parte din acest din urmă echipaj și peste cîteva minute îi cunosc pe locotenenții majori Crăciun Beniș, Constantin Dobra și pe plutonierul Cristache Malciu. Luăm loc într-o altă Dacie 1300. Înainte de a pleca îl întreb pe căpitan — cu o anumită doză de naivitate, recunosc — dacă într-adevăr se vor putea înregistra precis toate mașinile care depășesc viteza legală admisă în localități (40 km pentru autoutilitare, camioane etc., 60 pentru autoturisme), sau se apreciază așa, cu oarecare aproximație?!

Sînt liniștit. Radarul — zeul radar, n-ai cum să-i spui altfel — fotografiază mașina și înregistrează automat viteza de deplasare, ora, minutul în care s-a săvîrșit infracțiunea. Infaillibil.

Unui neavizat, o asemenea desfășurare de forțe i s-ar părea poate disproporționată în raport cu posibilele infracțiuni depistate. Mare lucru, să depășești viteza printr-o localitate cu zece, cincisprezece kilometri! Afară de faptul că multe accidente, și încă dintre cele mai grave, s-au datorat acestor «citorva kilometri în plus» intervine și un alt element, poate la fel de important. Este vorba de economisirea de benzină. Fiindcă depășirea vitezei admise înseamnă nu numai pericol de accidente, ci și consum excesiv de carburant.

La nivelul a mii, zeci de mii de mașini proprietate de stat (în primul rînd), cei cîteva stropi de benzină în plus, pierduți în momentul cînd din neglijență — să zicem — ai apăsat mai tare pe accelerator, totalizează cantități ce dau de gîndit. De unde prezența sa, a radarului, pe multe dintre șoselele noastre.

...Cald, soare, aer proaspăt, primăvăritic. Deodată, imaginea idilică se destramă, prin radio sîntem anunțați că un autocamion Skoda cu număr de București (mai precis, 22-B-5681) a trecut prin Remetea Mare cu 58 km/oră. Peste cîteva minute, iată-l. Îl oprim. Șoferul, Nicolae Șelaru — pe nume — ne primește cu un zîmbet larg.

— Acu, dacă m-ați prins, m-ați prins!

— Știți cu cît ați trecut prin Remetea?, îl întrebă plutonierul.

— ?!

— Și știți cu ce se soldează, în cazul dumneavoastră, excesul constant de viteză?

— ?! (...mirare anxioasă, de data aceasta).

— Cu o amendă de 250 lei!

Stupoare. Neîncredere. Șoferul Nicolae Șelaru vrea s-o dea pe glumă. Nu ține. Atunci izbucnește:

— la dom'ne banii, ia dom'ne tot ce am!!

Apoi către restul asistenței:

— Că așa-mi trebuie. Șofer am vrut să fiu. Mai bine ceapist!!

Ceea ce nu-i împiedică pe lucrătorii de miliție să-i drezeze proces verbal, fără să reacționeze la lamentațiile cam violente ale numitului Nicolae Șelaru. Fapt pentru care încep să-i admire. Peste cîteva minute, un nou contravenient. Axente Podean, șofer pe autobasculanta cu numărul 31-TM-2301. Exces de viteză. Este mai puțin expansiv decît conducătorul auto precedent. Plătește amenda, salută și pleacă. La fel ca Gheorghe Mihuț, de pe T.V.-ul numărul 31-TM-1154, următoarea «victimă» a radarului.

Apoi, liniște. Din zare, își face apariția lentă, calmă, un autocamion. Îl văd pe plutonierul Cristache Malciu că îi face semn să tragă pe dreapta. Mă mir. Radioul nu anunțase nici un contravenient. Să fi intrat în funcțiune al șaselea sau al șaptelea — nu

mai știu bine — simț al milițianului hîrșit în ale circulației?

Autocamionul Carpați de 4 tone, condus de Constantin Moise, cu număr de înmatriculare 21-TM-2080, transportă nici mai mult nici mai puțin decît 3 tuburi de oxigen. Ceea ce se cheamă — practic — cursă în gol. «La înapoiere din Recaș aduc 15 tuburi!», ne asigură șoferul, ceea ce nu înseamnă defel că situația de față nu impune măsuri de rigoare. Dimpotrivă.

Apoi ce a mai fost? Am întîlnit — vorba filmului — și șoferi conducînd corect — chiar foarte mulți — și, în consecință, fericiți.

Mulțumiți erau și tovarășii de circulație care, doar aparent paradoxal, sînt cu atît mai mulțumiți, cu cît radarul nu are nimic de semnalat.

Mihai HETCO

taxiuri de noapte în craiova

Maiorul Ion Voicu, șeful serviciului de circulație din Dolj, organizase în acea seară așa-numita acțiune «parcarea». Sîmbătă seara, mai multe echipaje operative sînt adunate la sediu, cuvînt introductiv, ultimele indicații. «Să contribuim și noi în specialitatea noastră, spunea maiorul, la acțiunea de economisire a energiei». Maiorul explică scurt, cutare trece la radar, cutare la echipajul 4 sau 5, «fiți politicoși, așa cum sîntem noi de obicei, cu zîmbetul pe buze și cu mîna pe chitanțier». Pornim, în microfonul mașinii se aud, în răstimpuri, tot felul de apeluri neînțelese pentru mine și pline de mister. Sîntem dirijați curînd spre o stație de PECO, un autogreder condus de un om intens alcoolizat făcuse ravagii prin împrejurimi. Ajungem și constatăm că un stîlp de înaltă tensiune fusese aproape de locat, doar armătura de metal îl mai ținea să nu cadă la pămînt. În jur se văd și alte distrugerii. Copaci culcați la pămînt, urmele unor cauciucuri groase brăzdează șoseaua. Căutăm făptașul, cercetăm la rînd mai multe străduțe din cartierul Romanesti, șoferul cunoaște desigur cartierul, încearcă să se ascundă. Îl găsim în marginea unui cîmp, încă cinci minute dacă mai întîrziăm, mașina intra în cîmp și, cu luminile stinse, nu s-ar mai fi văzut. Este o mașină enormă, bara din față ruptă, roțile greoaie descriu adevărate elipse, izbitura a fost puternică, dar și mai «izbit» pare să fie Badea Constantin, conducătorul acestui original taximetru, cu care ținea morțiș să ajungă acasă. Întîi s-a drogat îndelung cu romuri, apoi i-a venit ideea să scoată mașina din șantier și să plece acasă. Ride acum, pare foarte senin, pune o mîină pe roata din față și se lasă fotografiat, chiar cu o anume plăcere. Trezirea îi va rezerva însă cîteva surprize, înainte de toate plata unor daune de cîteva mii de lei. Are un moment de luciditate, dă cu capul într-un cauciuc, apoi încearcă să ne convingă că nu

băuse mai mult de «două mici». Sîntem undeva la periferia Craiovei, străzii i se spune «Drumul hoșilor». În timp ce se fac ultimele fotografii, pică în Drumul hoșilor un alt șofer. Forma acestui taximetru este la fel de originală; o autocisternă de lapte de 12 tone, condusă de Pirvu Florea. Pirvu se îndreptă grabnic spre casă, ar fi putut el să ducă mașina la locul de parcare, dar îi era mai aproape casa, și-l aștepta televizorul. Notez 31-DJ-333, un număr util, poate fi chemat și prin telefon să te ducă la gară. Maiorul își cunoaște bine cartierul, știe că sînt pe aici mulți șoferi și că unii dintre ei vin sîmbăta seara cu mașina acasă. Într-adevăr, la numai două străzi distanță staționa camionul lui Gh. Chiriță, 21-DJ-3850. Stăpînul se culcase, mașina în stradă bine mersi, cu ușile deschise și toate actele la bord. Puteai să pornești mașina cînd voiai, așa cum a pornit-o de fapt șoferul ei propriu, după ce a luat amenda, spre garaj. Fiindcă tot sîntem în apropiere de I.C.I.L., proprietarul autocisternei dinainte, maiorul propune un control la poartă al intrărilor și ieșirilor din parcul auto. Portarul a mai scăpat să treacă unele ieșiri, dar nu scapă de amendă. Să reținem expresia plină de înțelesuri: «Auleo, o să-mi zică muierea, îmi intrași bărbate cu bucuria în casă».

Cercetăm cu grijă cartierul, lucrătorii miliției se așteptau să aibă mai multe cazuri. Parcările la domiciliu s-au mai rărit, în primul rînd datorită măsurilor luate, datorită echipelor de noapte care acționează de mai multă vreme. Pe ansamblu însă, bilanțul acțiunii este îmbucurător sau, dacă vreți, întristător. Mai sînt încă mulți aceia care confundă mașina statului cu propria lor mașină. Cred că din acest fantezist parc de taxiuri improvizate au lipsit în acea sîmbătă numai macaralele fixe.

Dinu FLĂMÂND

a, dumneavoastră sînteți din aceia, cu penuria

Versurile lui Topirceanu «Astăzi toată lumea strigă/ N-avem combustibile» au fost brusc scoase din anonimat. Cu siguranță că niciodată cuvintele «energie», «combustibil», «carburanți», «petrol» nu au fost rostite atît de frecvent și cu atîta îngrijorare de oameni. Pină și în limbajul copiilor au pătruns expresii ca «raționalizare», «penurie». Avertismentele specialiștilor sună drastic. Omenirea nu dispune de resurse inepuizabile de energie și de aceea trebuie să le folosească cu mai multă chibzuință pe cele existente sau să descopere altele. La noi, ca în multe părți de altfel, s-au luat măsuri de dezvoltare a bazei energetice și de folosire mai judicioasă a combustibililor și energiei. Și totuși, mai există cazuri în care se irosesc în mod iresponsabil carburanții sau nu se ține o evidență corespunzătoare a lor, după cum se poate vedea din

secvențele de mai jos, surprinse în județul Dîmbovița.

1. 12,5 ORI 500 FAC CÎTEODATĂ 4 000

Împreună cu maiorul Marin Viziru, șeful serviciului circulație de la Inspectoratul de miliție al județului Dîmbovița, și căpitanul Clement Cucuteanu (care, după cum aveam să constat, nu e deloc clement), pornesc din Tirgoviște, sîmbătă, 16 februarie, orele 15, cu o «Dacie 1300», pe drumul național 72. Bornele kilometrice trec una după alta, devin tot mai nerăbdător, e primul meu reportaj, nu întîlnesc nici un eveniment vrednic de consemnat și articolul mi-e compromis, milițienii rid și mă încurajează spunîndu-mi să am răbdare și iată, în satul Olteni, autotrenul 21-Sj-549 staționează neleglementar într-o curbă. Oprim, coborîm.

Unde-o fi nenea șoferu'?

publicul înghite, nu alege filmul?

La noi, ideea de cineclub este asimilată, în primul rând, cu aceea a creației (de filme) și în al treilea rând (sînt concesivă) cu cea de cultură cinematografică. Dacă ar fi să gîndim statistic, numai 4 din cele 17 cinecluburi bucureștene beneficiază de un program organizat, de cinematecă. Restul, produc doar filme. Ideea unor întruniri la care schimbul de păreri și informația cinematografică ar duce spre alte criterii de apreciere a unui film este ignorată.

Sigur, preferința noastră, chiar dacă sîntem cineclubiști, se îndreaptă astăzi spre Bullitt și mai puțin spre pseudopolitistul Pickpocket al lui Bresson. Departele de a pleda pentru o educație rigidă, încorsetată în catalogări tepene (capodoperă și rebut), pledăm, în primul rând, pentru înțelegerea și distincția ce trebuie făcută între o melodramă cu Sarita Montiel și un film de autor, să zicem, din nou, Pickpocket.

Se poate constata că beneficiem de un public iubitor de cinema: sălile pline ale orașului și abonamentele epuizate ale cinemateciei sînt argumente la îndemîna oricui. Dar, de cele mai multe ori, și iubirea de cinema se confundă cu pasiunea idolatră, neselectivă. Publicul înghite, nu alege filmul, scria un critic francez.

Dacă la fotbal microbiștii văd mai întii și după aceea aleg echipa preferată, pentru publicul cinefil fenomenul e același: condiția indispensabilă a unei culturi filmice începe cu a vedea un film și după aceea cu a vorbi despre el. O practică mai comodă, izvorind din lipsa unor organizatori pricepuți, ne-a obișnuit cu inevitabila conferință dinaintea filmului din ciclul programat. Ea are darul laudabil, dar ineficace, de «punere în temă» pentru ce va urma. Psihologic vorbind, interesul se declanșează abia după ce ochiul și mintea au consumat pelicula, mai puțin înaintea ei; chiar cunoscînd titlul și ceva despre autorul ei.

Această formă de a educa aș încadra-o în ceea ce s-ar putea numi cultura pasivă a amatorului de cinema, formă ce-și găsește încă locul în cinecluburi cu experiență, de tipul Ecran Clubului. Se simte însă necesitatea unei înviorări și se pare că unele semne se și anunță, prin apariția — în câmpul activi-

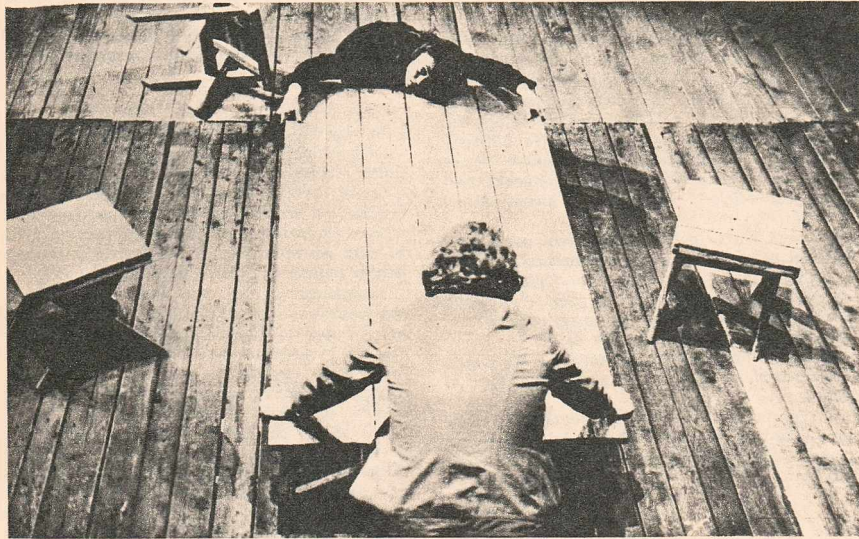
tății cinecluburilor — a două nume de tineri regizori: Timotei Ursu și Gelu Mureșan. Animator fervent, Timotei Ursu își câștigă adeptii din rîndurile studenților, tehnicienilor, muncitorilor, frecventatori ai Ecran Clubului. Pentru că facerea unui film nu se încadrează doar în norme pur tehnice, ci capătă însușirea unei colaborări entuziaste, de la profesionist la amator, profesionistul care știe să îmbine, în mod armonios, ceea ce cunoaște despre Dreyer sau Fellini cu ceea ce știe despre decupaj sau prim-plan.

Aceeași situație se înregistrează și la Cineclubul Casei de cultură a studenților, amintindu-ne de perioada de aur a Studentclubului, condus cu cițiva ani în urmă, cu pricepere și entuziasm, de criticul Manuela Gheorghiu. Cu un program care poartă girul unui nume ca Florian Potra și la care sînt invitați, spre participare activă, studenții-filmologi din ultimul an, activitatea cineclubului studențesc pare a fi încăput din nou pe mîini bune. Dar entuziasmul nostru se oprește aici pentru că și de data aceasta erorile de organizare împiedică o bună desfășurare a lucrurilor. Proiecțiile încep la 20.30, iar după terminarea filmului, posibilă și la 22.30, nu știu dacă apetitul pentru dezbateri rămîne același.

Dar, continuînd firul nostru, ceea ce ne alarmează pe bună dreptate este cazul unor cinecluburi muncitorești, cu vechi statut profesional — 23 August sau Uzinele Vulcan. În cadrul lor «ședințele» de cultură cinematografică nu și-au găsit încă locul. Schimbul de păreri dintre specialist și amator este inexistent, ca și cum Cetățeanul Kane sau Miracol la Milano ar sta sub semnul inaccesibilității, al ermetismului total, constituindu-se ca filme bune doar pentru inițiați.

De ce nu se apelează la filmologi? Ei nu formează o sectă de elită și nici n-au fumurile unor pedanți specialiști; ei nu țin conferințe scumpe, așteaptă doar să fie chemați. Povestea nu se poate termina aici, ea cere prelungirea unor anchete, la care cineclubiștii și organizatorii să fie deopotrivă întrebați.

Rada PREJBEANU

pe scenele țării

După «Singurătatea alergătorului de cursă lungă», să reținem și «Singurătatea trăgătorului la țintă». Primul titlu era, să ne amintim, un film cu Tom Courtenay. Al doilea este o piesă de Mircea Zăciuș și Vasile Rebreanu, a cărei premieră a avut loc pe scena Teatrului de

Stat din Oradea. Regia — Sergiu Savin. Scenografia — Maria Hăgeanu-Birea. Din distribuție — Mariana Vasile, Ion Abrudan, Theo Cojocaru, Nicolae Barosan, Dorel Urlațeanu, artist emerit, Marcel Segărceanu, Ion Martin, Eugen Harizomenov.

irina răchiteanu

«În acea noapte de toamnă am visat că eram Caragiale. Țineam în mîna dreaptă mîna unei femei și o sărutam îndelung. Țineam cu brațul stîng umerii unui bărbat și îl strîngeam cît puteam de tare la pieptul meu. Auzeam un ropot de aplauze și știam că mă aflu pe scena Naționalului. O clipă mă înclinam spre moftangii de prin loji, apoi din nou sărutam îndelung mîna femeii și îl strîngeam pe bărbat la piept. Iar femeia era Irina Răchiteanu. Iar bărbatul era Emil Botta. Și eu eram cum puțini m-au văzut, dar cum de multe ori am fost în viața mea, cu ochii umezi». (Geo Bogza: «Am visat» — din Caietul program nr. 1 al Teatrului Național, Stagiunea 1969-1970).

Există un alt suprem omagiu pe care și-l poate dori un actor sau o actriță decît un asemenea vis al visului de pe scenă? Și în-

tr-un asemenea vis, Anca din Năpasta lu Caragiale face loc, ca prin ceață, tinerei de 19 ani Irina Răchiteanu — Sora Wyland din Flacăra sfîntă de Maugham, Mama din Thérés Raquin e în dispută cu Femeia comisar din Tragedia optimistă, Doamna Clara din Vlaic Vodă e continuată de Maria Stuart, An Karenina se metamorfozează și devine Lad din Orfeu în infern. Rămîn dintr-un asemenea vis stări de spirit, viziuni.

O rugăciune, ca un strigăt de speranță Durere și demnitate atotstăpînă. O beție d voluptate, de tandrețe și de oroare. U blestem iubit cu furie.

Un doliu strălucit al fericirii. O siluet neagră. Mers grav, senin, cu ochi străfulge rînd. Majestate a suferinței umane, demon : răzbunării.

Zeită doborîtă care își amintește d ceruri. Înotînd în viciu ca-ntr-o mare d lumină. Ștergîndu-și lacrimile în prag d disperării.

Autoritară, neînduplecată, fanatică. At sentă, disprețuitoare. Neprevăzută, izbuc nind din senin. Vindecînd, cu o imens bunătate. Trăind cumplit iubirea, ca u moment al infinitului. Scoțînd un singu sunet, care dezvăluie o tăcere măreață. Așteptînd, fremătătoare, dezlănțuire furtunii. Descătușîndu-se, ca un vulcan î erupție. Trecînd, ca o nălucă hohotitoare prin oceanul vîrstelor.

Loto-rului, foste sau viitoare, ca Loto poemele Ninei Cassian dintr-un fantasti recital, nu de versuri, ci de zguduitoar confesiune, de violoncel, susținut de Irin Răchiteanu în aceste zile la A.T.M., într-cameră care devine catedrală, o inimă cu mie de voci, Bach al scenei românești.

Ion MIHĂILEANU

GONG LA OPERA

● Între 1 și 26 martie balerinii Magdalena Popa, Alexa Mezincescu, Cristina Hamel, Amatto Checiulescu, Petre Ciortea, Gh. Cotovelea și alții vor efectua un turneu la Klagenfurt (Austria). Ei vor susține — pe lîngă cîteva recitaluri — și spectacolele de balet: Nastasia, Carmen de Bizet-Șcedrin, Carnaval de Schumann, Invitație la vals de Weber.

● Tot în luna martie, maestra de balet Tilde Urseanu de la Opera română din București pregătește la Teheran (Iran) premiera baletelor «Petruška» de I. Stravinski și Bolero de M. Ravel. Își vor da concursul Magdalena Popa

și Amatto Checiulescu.

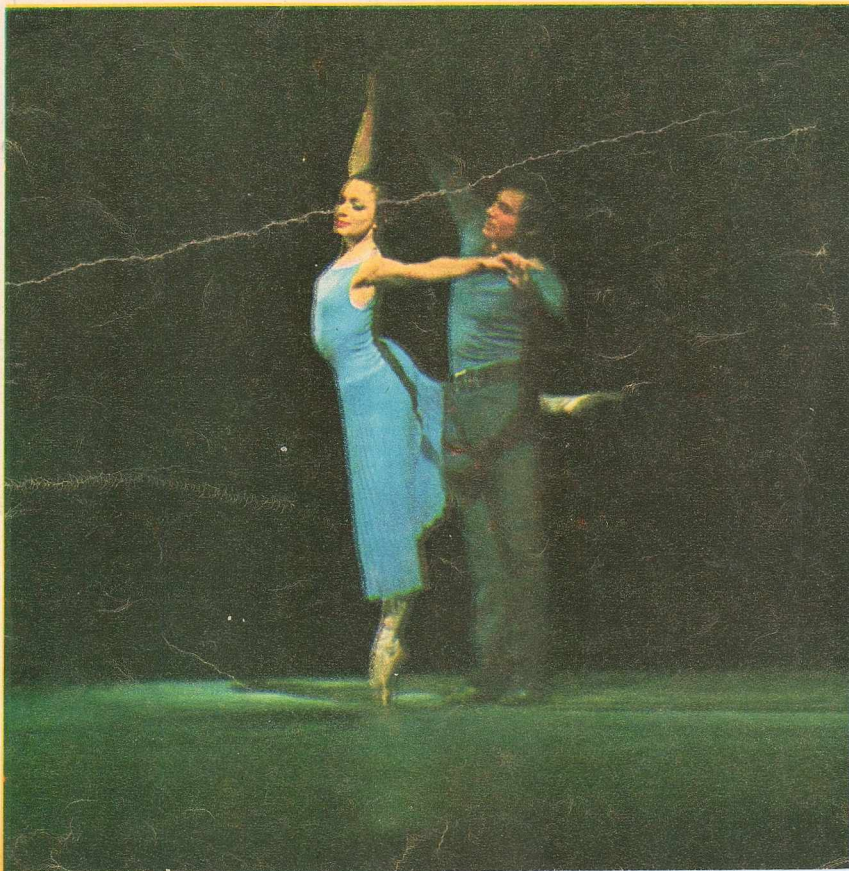
● După o absență de 4 ani, la 24 martie pe scena Operei române din București va reluată celebra operă verdiană «Othello» în distribuție: Cornel Stavru în rolul titlu Octav Enigărescu (Iago), Teodora Lucac (Desdemona), Mihaela Botez, Gh. Crăsnar C. Iliescu și alții.

Conducerea muzicală: Cornel Trăilescu. Regia: Jean Rinzescu. Mastru de cor: Stelian Olariu. Decoruri: Roland Laub. Costume: Ofelia Tutoveanu.

BALETUL, ÎN DREPTURILE SALE

O premieră așteptată de mai multă vreme, aceea a unui spectacol de balet românesc, «Văpăia» aparținînd lui Mircea Chiriac, s-a înscris de curînd în repertoriul Operei române din București. Protagonista — Magdalena Popa.

Fotografie de Elena GHER.

TEATRUL
NOTTARA

„hamlet“ (I)

Dacă accepți viziunea lui Dinu Cernescu, atunci spectacolul este remarcabil. Dacă nu, spectacolul de pe scena Nottara-ului poate fi orice altceva în afară de «Hamlet» al lui Shakespeare sau, mai exact spus, un «Hamlet» de Shakespeare văzut în cioburi de oglinzi. Regizorul a îndoiat întreaga piesă făcând din toate personajele unelte ale crimei și ale trădării. Nu mai există un Horațio pildă a cinstei și a prieteniei devotate, mintea lucidă și brațul ocrotitor al în-singuratului prinț al Danemarcei, nu mai există raza pură a unei fecioare imaculate (Ofelia), întrecută de evenimente tragice — smulgerea și rătăcirea iubitului și moartea tatălui; nu mai există o Gertruda care greșește prin «desfrînata grabă» a unei căsătorii condamnabile, ci o... Lady Macbeth care o suprimă pe Ofelia; o regină ostilă fiului și un Fortinbras invadator, slujit de trădarea lui Horațio. Ca și cum Horațio ar fi făcut «curățenie» la tronul Danemarcei pentru primirea «cotropitorului» Fortinbras și nu mistuitoarea sete de adevăr a tânărului prinț. Hamlet devine, iată, tras de sfori de un Horațio cabotin care face pe stafia regelui dispărut, asasinând în acest scop garda pentru a-și juca farsa. Iar Hamlet cel perspicace, cel care intuiește crima și destinul Danemarcei, cel cu auzul atât de fin încît dă sfaturi actorilor să potrivească fapta cu vorba și vorba cu fapta ca să nu depășească măsura, fiindcă tot ceea ce în-trece măsura se abate de la scopul teatrului; Hamlet cel neingăduitor față de cei ce fac pe paiațele, care observă nuanțele și cunoaște posibilitățile vocii umane dînd indicații de rostire simplă, adevărată a textului; Hamlet care citește pînă în adîncuri în sufletul zbuciumat al reginei și care deoacă toate planurile ticluite de rege; acest Hamlet care nu suportă asonanțele și manevrele să poată fi «amețit», manevrat de înscenarea unui Horațio perfid și timp? Eroii lui Shakespeare au devenit unidimensionali, puși pe fărădelegi, traducînd eronat replica lui Marcellus (din actul 1 scena a IV-a): «Ceva în țara Danemarcei-i putred». Regizorul așază la începutul spectacolului această replică printre luminările unui priveghi tardiv făcînd din acest ceva care se referă la tron și prevestește intuiția lui Hamlet, totul. O astfel de viziune știrbește complexitatea creației marelui Will, aducînd pe scenă o alcătuire de replici și de personaje ce nu mai poartă amprenta genialului dramaturg. Schimbîndu-se ordinea tablourilor, suprimînd replici și scene, eliminînd personaje (Groparul I vorbește singur, pentru că Groparul II trecut în program, Vasile Lucian, uită să mai intre în scenă) etc.

Miron Radu Paraschivescu a scris un Hamlet al său, dar Miron Radu Paraschivescu, poet fiind, și-a trecut sub Hamletul său numele. Nimeni nu-l împiedică pe Dinu Cernescu să-și scrie un Hamlet al său pe care să-l semneze și apoi să-l pună în scenă. Dinu Cernescu însă s-a încumetat ca regizor ce este să pună Hamletul lui Shakespeare. Și un regizor nu poate avea decît libertatea regizorului față de un text scris de altcineva, care este limitată mai ales atunci cînd acel cineva nu e altul decît William Shakespeare. Asta nu înseamnă că nu se poate accepta sugestia lui Jan Kott, care se referă la un Hamlet scurtat și îmbogățit de ideile unui teatru contemporan în consens cu sensibilitatea publicului.

Despre viziunea lui Cernescu și cum a fost ea transpusă scenic îmi rezerv plăcerea de a vorbi în numărul viitor.

Coman ȘOVA

Janet Agreen, talent incert, dar prezență spectaculoasă în filme care au nevoie mai ales de astfel de prezențe: esternalurile italiene produse pe bandă rulantă.

ACTORI ȘI ROLURI

Robert Redford a fost «Marele Gatsby», Barbra Streisand va fi — se pare — «Văduva veselă». Între aceste două titluri răsunătoare au fost parteneri în filmul «Așa eram noi».

Înainte de
ridicarea baghetei

● Concertul extraordinar al Filarmonicii de Stat «George Enescu» din ziua de 6 martie (dedicat Zilei mele) va avea la pupitru un oaspete, dirijorul sovietic Leonida Dudarova. Solistă — Cornelia Bronzetti. Programul va cuprinde Rapsodia I a lui George Enescu, Concertul pentru vioară numărul 1 de Prokofiev și Beethoven — Simfonia a V-a.

● Luni, 4 martie, Valeria Rădulescu și Florin Diaconescu vor susține la Sala mică a Palatului un recital alcătuit din lieduri și arii.

● În săptămîna care vine (vineri 8, sîmbătă 9 martie) concertele ordinare ale Filarmonicii vor fi conduse de Nicolae Boboc. Vor putea fi ascultate: o primă audiere de muzică românească — Prolog simfonic de Zeno Vancea, concertul pentru vioară și orchestră numărul 4 de Mozart Simfonia a IV-a italiană de Mendelssohn Bartholdy.

CINE, CE, UNDE, CIND?

● Filmul «Un semn de calitate» i-a adus Glendei Jackson o reșterire vertiginoasă a cotei sale actricești. Practic, ea este considerată astăzi, în S.U.A., vedeta cea mai bine plătită, înaintea unor Elizabeth Taylor, Raquel Welch sau Faye Dunaway.

● Marele cineașt sovietic Andrei Mihalkov-Koncjalovski (Unchiul Vania) a început realizarea unui film după un scenariu care, declară el, «l-a uimit, pur și simplu»: «Romanța îndrăgostiților» de Evgheni Grigoriev, scenariu care îi amintește de «Poemul tării» al lui Dovjenko». În rolurile principale — Innokenti Smokunovskii, debutanta Koreneva, Evgheni Kindinkov.

● Sophia Loren (fotografia din dreapta) va apărea pentru prima dată pe canalele televiziunii americane într-un remake după Scurtă întîlnire».

● Harriet Anderson, actrița îndelung aplaudată la Cannes în 1973 pentru participarea sa la filmul lui Bergman «Strigăte și apete», se află în Italia, unde turnează sub conducerea lui Brunello Lonardi, «Rugul», povestea unei călugărițe condamnate la moarte.

● Filmul polonez Copernic, al soților Ewa și Czeslaw Petelski a fost propus pentru Premiul Oscar.

● Giovanna Ralli și Françoise Fabian sînt parteneri în filmul lui Livia Magherini «Pentru a o iubi pe Ofelia».

● «Cronica apasilor», acesta este titlul unui film gigant semnat de Marlon Brando, care reconstituie istoria de trei secole a relațiilor dintre pieile roșii și albi și la care au consimțit să participe, în afară onorariu, actorii Paul Newman, Joanne Woodward, Jack Nicholson, George Scott, Lee Marvin și Burt Reynolds. Scenariul îi aparține lui Abby Mann.

Sotii Profira și Gheorghe Preda înconjurați de cei zece copii, cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la căsătorie.

Un oaspete îndrăgit în familia Preda: cîntărețul Benone Sinulescu.

cu ocazia împlinirii a 50 de ani de căsnicie, copiii vă doresc multă sănătate și viață lungă și din inimă

Riscul unor asemenea reportaje este acela că ele trebuie scrise cu stringere de inimă, cu alte cuvinte, nu poți scrie despre părinții altora fără a te gândi la ai tăi. Și dacă ai tăi o duc foarte bine cu lunara lor pensie, cu gândul că într-o bună zi tu, fiul lor, vei ieși glorios dintr-o competiție, ei bine,

atunci familia Preda — așezată de soartă la capătul tramvaiului 3 din București — și se pare a fi un mod de conștiință în care cinci băieți și cinci fete se vor, și reușesc a fi, zece glasuri care îndeamnă la cinste, la respect, la cultul familiei. Pentru că, dincolo de sensul cumva idilic al căvin-

telor, asta înseamnă să ai părinți, să fii copil, să fiți toți zece și, mai ales împreună, la adevărata serbare a capătului tramvaiului numărul trei, acolo unde, în seara zilei de 24 februarie, s-a consumat nu atît o fericire, ci, mai ales, o foarte frumoasă serbare națională. Aș spune: necesarul respect

al copiilor datorat părinților, datorat anilor lor care înseamnă 138 și care înseamnă ei, părinții, au împreună mai mult de un secol. Secol în care, sigur că da, s-au consumat bătălii atît pentru ființa națională cît și pentru industrializare, secol în care părinții Preda sînt recunoscuți și iubiți de cei zece copii ai lor. Al șaptelea copil Grigore, îmi spune că a asistat evenimentul de a se mai naște încă trei copii pe lângă el. Și tot el, al șaptelea deci, îmi mai spune că tatăl său l-a obișnuit să-și facă pantofii din minea, să umble cu cămăși curate, atunci dimineața, cînd ochii tuturor te privesc și insistent și curios. Iar bătrînul Preda, care se numește Gheorghe, și are 70 de ani, îmi aduce aminte nu cu ciudă, ci doar așa, ca fapt de viață, că un proprietar l-a dat afară și asta din cauza faptului că «el, proprietarul, avea dreptate, dar n-avea copii». Sigur vremea proprietarilor s-a dus, ei fiind doar acte de acuzare în procese ce se judecă, dar gîndul meu de bună-credință nu poate și nu rețină afirmațiile lui Grigore: «Am avut o copilărie frumoasă, nu aveam nevoie de prieteni, eram, oricum, mulți, știam lecția — aceea de a ne iubi și a fi împreună. Și, de fapt, poate vorbi sora mea, Maria».

Și sora sa, Maria, mi-a spus că, utecistă fiind, vizita Muzeul Satului și că, datorită acestui lucru, vede harta patriei ca pe niște căsuțe, așezate la o depărtare convenabilă. Copilul cu numărul opt se numește «cheam-o pe Lenuța», deci Elena, are doi copii și îmi spune așa, pur și simplu, că dacă vor mai avea prilejul «se vor aduna iar cu toții». Desigur, fiii se vor recunoaște în fotografii, se vor și iubi mai mult, dar, important este faptul că în această țară se nasc copii care ne aparțin și că familia Preda este — chiar așezată la capătul tramvaiului 3 — un mod românesc de a ne naște românește, adică cinstiți și demni.

Eugen SECELEANU

N.R. În numele redacției, a fost invitat și solistul de muzică sentimentală Benone Sinulescu care, datorită cîntecelor sale, s-a dovedit a fi un cîstit cîntăreț al marii drame, aceea cînd părinții au 50 de ani de stat împreună și nu știu ce să facă cu următorii.

Am fost și sîntem împreună, spune la cei 70 de ani ai săi Gheorghe Preda soției sale.

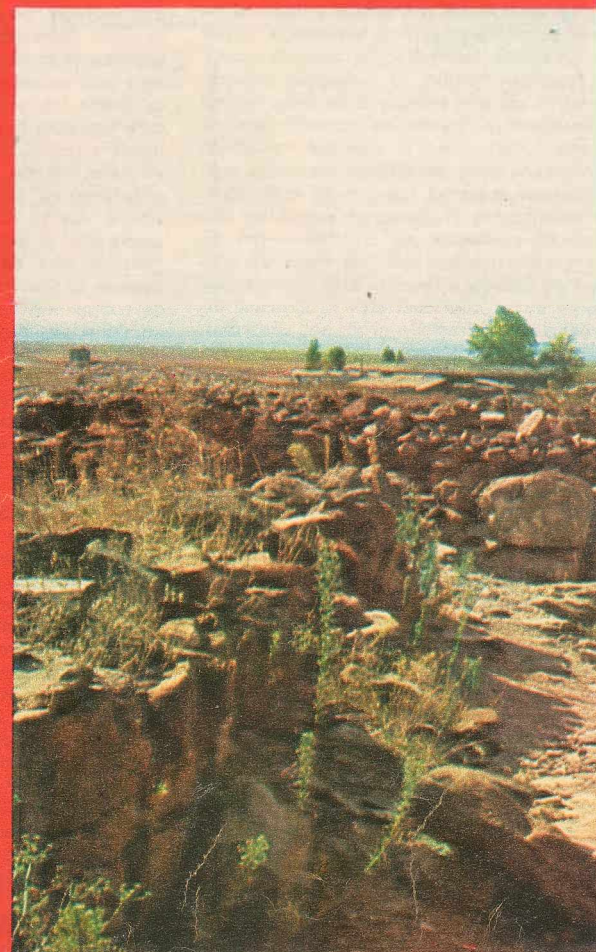
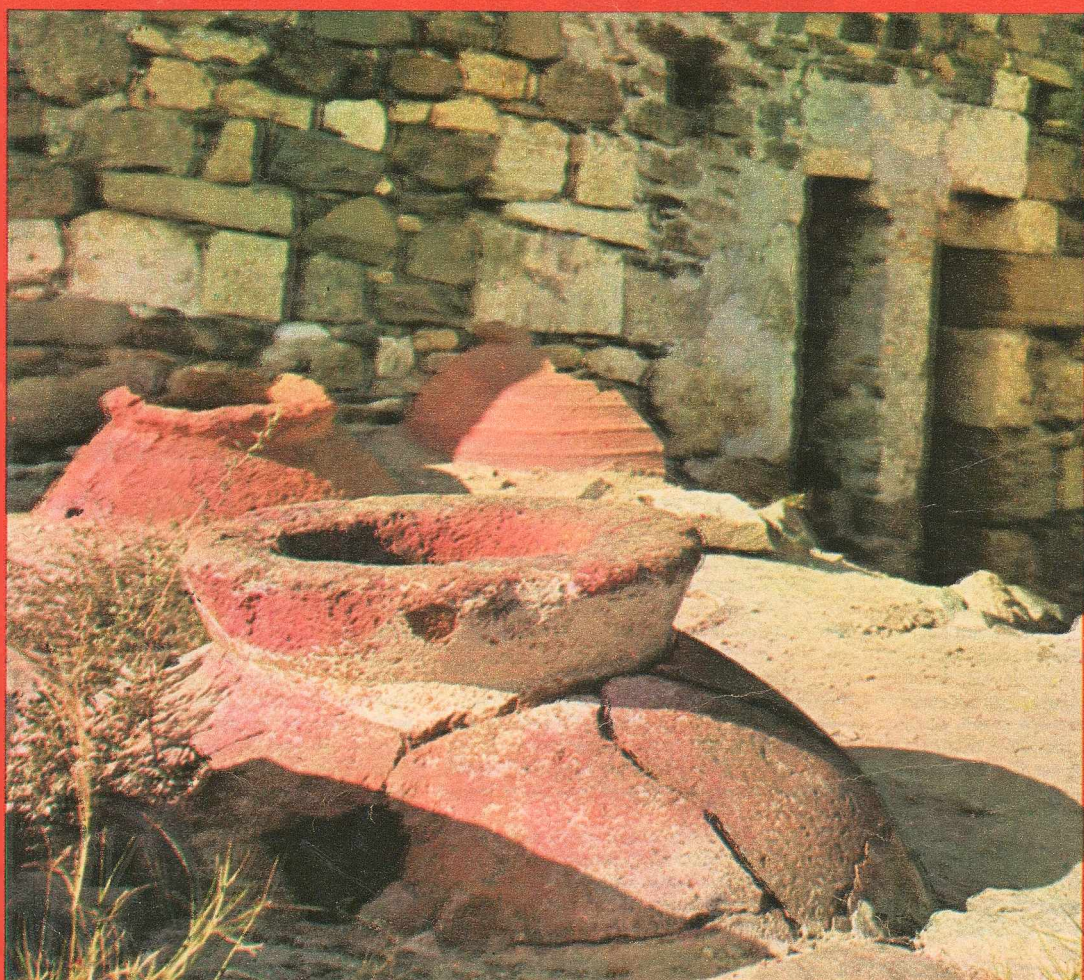

amfore

Pietre, și ierburi, și șerpi, și acolo care nu știe nimic. Mă îndrept, deci geografi și către analiști, poate-mi vor risi ceva despre orașul din ținuturile Ursă, despre Histria, fericita și ne cetate de pe Pontul Stîng. Eusebius îmi că ea s-a durat în 657 î.e.n.; Pseudo-Sk propune, în stihuri, sfîrșitul aceluiaș VII. Cînd geografia mai este scrisă suri, îmi place mai mult să mă îndre «Istoriile» lui Herodot unde el vor cu aceeași candoare atît de albine: mor de frig în ținuturile barbare ale lui dunărean, cît și despre vechile credințe cînd ne mai socoteam nem

Cînd primii navigatori din Milet, sfîrșit de secol VII, s-au oprit în fața țărîm, cerul era desigur tot atît de a ca și acum, iar Pontul Euxin tot atît molit. Corăbiile lor plecaseră în fugind de tiranie din marea meioniană. Dar ei nu cunoșteau, decît din auzite, iarna care se așază aici miazănoapte și prinde peștii în ghea au rămas. Nu văzuseră nici vinul chipul urciorului și pe care nu-l sfarmi în bucăți. Și au rămas. Nu văd nici Istrul înghețat care «pe unde-a corăbii, se merge cu piciorul». Și au și au întemeiat un emporion, o fă fără să se sperie, ca mai tîrziu Ovi acei bărbați «mai cruzi ca lupii», acel loc unde «cît te temi de apă, te de uscat». Dacă în fața lor erau nordului și iernile nemiloase și spa cunoscutului, mai era și grîul, apoi p cu albine și Istrul cu sturionii săi ar turmele de vite. Ei au închis spaima și și au ales grîul, întemeind arhaica l

Corăbiile vin mereu din mările s alergînd pe lîngă țărîmuri, în peripluri aducînd în burțile lor podoabe și n arme și vinuri dulci, uleiuri și amfore barbarii acela care începuseră să l țuiască. Dar cine putea ști în acele v că orașele, la fel ca oamenii, nu po ricite sau nefericite în afara timp locului în care se află. Înainte ca să și să fie dată cu totul uitării, Histria a să treacă prin lungul calvar al istori logice a pămîntului și a relațiilor oameni. Un uriaș incendiu distruge a în epoca arhaică (secolul VI î.e.n.), renaște datorită comerțului și dev

barbari

pul un polis înfloritor. Oștile lui Teren-
Lucullus Varro cuceresc polisul în anul
i.e.n., ca mai apoi atacurile geților, sub
manda lui Burebista, să-l asedieze. Apoi
o lungă perioadă de două secole cetatea își
este vârsta de aur sub dominația romană.
Impurile însă nu lucrează în favoarea oame-
nii și cetăților pontice: goții în marea lor
ofensivă europeană distrug Histria; apoi
barbarii și avarii nu desăvârșesc decât o deca-
dă.

Dar dacă poți rezista asediilor și masacre-
ori durerilor sufletului, nu poți în nici
un fel să te aperi împotriva mișcărilor naturii
sau să te opui legilor generale care guver-
nă lumea într-o epocă sau alta. Poate nici
o cetate nu are o atât de lungă agonie ca
Histria, împotriva căreia, orbiți, s-au repezit
numai barbarii, dar s-a răzvrătit și pro-
mul ei pământ.

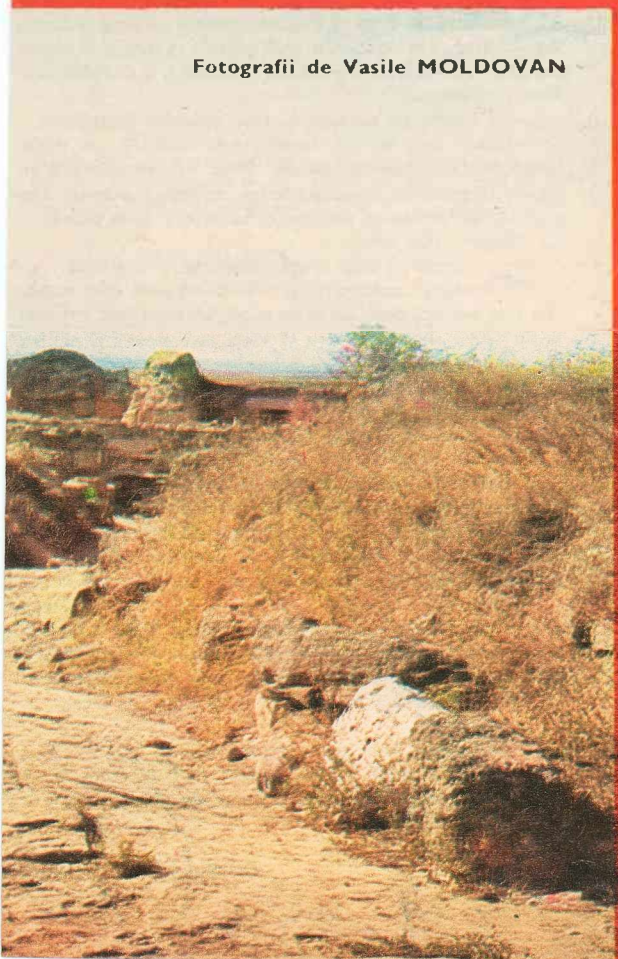
Din timpuri imemorabile, din Pont por-
tu la date fixe, folosind bătaia vânturilor
de nord-vest, corăbii încărcate cu grâne. Ele
se apropiau în porturile metropolitane ale
celei în a doua lună a anului ateniian.
Existența Histriei depindea și ea de acest
flux maritim implacabil. Dar încă din se-
colul II î.e.n. mișcările ale curenților marini
închează intrarea lagunei pe care este așe-
zată cetatea. Un val de nisip, care ia proporții
deosebită cu scurgerea timpului, închide, pe
măsură, porțile mării, izolând Histria de
marea maritimă. Corăbiile intră și pleacă
mai rar și mai greu iar orașul-cetate nu mai
poate înfrunta marea concurență a unei noi
importante producătoare de grâne: Egiptul
ptolemeic.

Când lumea se schimbă dispar imperii și
orașe. Izolată de apele Pontului Euxin,
Histria își pierde treptat și-așezată, fără protectori,
într-o poziție de sine stătătoare, între zidurile unei incinte tîrzii,
Histria își va încheia destinul în chip tragic:
în exod spre
tăria. Numai nisipurile și ierburile îi vor
conserva amintirea. Și amforele, și stelele
înscrise, și puținele ziduri,
pe care
că l-amsimțit într-un amurg, seminte
care ei socoteau că trebuie să le presare
ruguri, pentru că începuseră să creadă,
fel ca barbarii, că sînt nemuritori.

Cornel BOZBICI

Fotografii de Vasile MOLDOVAN

două femei, două vieți, același destin al muncii și datoriei împlinite

Niculina MIȘCA

Maria POPA

Fotografii de Vasile MOLDOVAN

La «Mătasea populară», pe strada Popa Nan, la numărul 82, este pauză între schimburi. Oameni vin. Oameni pleacă, dar vorba aceasta, repetată, este într-un fel o figură de stil, căci în incinta acestei întreprinderi — distinsă recent cu «Ordinul Muncii», la a cincizeca aniversare — lucrează îndeobște femei.

Niculina Mișca vine. Maria Popa pleacă. Aș vrea să gădesc o soluție să stau de vorbă cu amândouă în câteva minute, în scurtul răstimp lăsat liber de producție, aș vrea să le rețin împreună, dar mi-e teamă — recunosc — de o discuție comună, convins fiind că oamenii vorbesc mai drept și mai sincer doar de la unul la celălalt, fără martori. Profit de negraba Mariei Popa și o rog pe cealaltă Eroină a Muncii — scriu așa, chiar dacă termenul încetățenit este masculin, scriu așa cu bună-știință, ca un omagiu în plus adus femeii în aceste zile, când 8 Martie bate la ușă — să-mi dezvăluie cîte ceva din viața ei, din meseria ei, din bucuriile ei, din necazurile ei.

La 43 de ani, din care 25 petrecuți sub acoperișul fabricii, Niculina Mișca pare încă foarte tînără. Are ochi albaștri și o mîndrie sinceră atunci cînd spune, cu seriozitate, că în viața ei s-au petrecut atît de multe lucruri încît i-ar trebui o săptămînă să mi le povestească. În viață, zice, așa, în general, căci la muncă, nu. Lucrez de 25 de ani în același loc. Ca țesătoare. La secția de cravate, completează, la războaiele cu sfori.

— De unde sînteți de fel?

— Din Prahova, din comuna Aluniș. De acolo am venit aici la meserie și n-am mai plecat. M-am căsătorit, mi-am făcut zilele cum am crezut mai bine, numai copii n-am avut, dar asta este o altă poveste, poate numai a mea.

Pentru o clipă discuția se frînge, parcă speriată de cruzimea vorbelor. Apoi se reincheagă, printre tăceri, cu mărturisiri venite din timpuri diferite, cuvinte cel mai adesea neprovocate, nechemate de întrebări, căci Niculina Mișca vorbește frumos și curgător, asemenea unei învățătoare.

«Citeodată, la mașină, le explic practicantelor că noi am muncit din greu, și în fabrică și dincolo de ea, în viață. Le povestesc de pe vremea tinereții, cînd făceam propagandă cu utemeul pe la țară, cînd umblam cîntînd la muncă patriotică și așteptam să treacă anul ca să-mi pot cumpăra o pereche de pantofi. Aici, lîngă noi, la Hala

Traian există un bloc la care am făcut, cu ani în urmă, muncă patriotică. Cînd merg pe lîngă el mi se umezesc ochii. Îmi aduc aminte cum munceam, cît eram de entuziasată și de tînără și cum într-o zi întregă nu mîncam altceva decît un kil de cirese, cumpărate de pe tarabă. Din cele mai ieftine și mai storcoșite.»

Înțeleg că ceea ce se vroia, cu trufie, un interviu s-a transformat în monolog și nu-mi rămîne altceva de făcut decît să trec pe hîrtie vorbele Niculinei Mișca:

«Acum e altceva. Acum sînt fericită. Am o mare bucurie care vine de la muncă și de la răsplată ei. Am primit «Secera și Ciocanul», am primit titlul de Erou al Muncii Socialiste și parcă nu-mi vine să cred, pentru că sînt convinsă că în fabrica noastră destui ar fi avut acest drept înaintea mea. În ziua aceea chiar am plîns. Nu atît la festivitate, cît mai tîrziu, cînd au venit să mă felicite colegii și, mai ales, pensionarii, oameni cărora le datorez foarte mult pentru că m-au învățat meserie.»

— Ce amintire vă leagă cel mai mult de fabrică?

— Multe amintiri mă leagă de «Mătase», dar cel mai mult și mai mult mă leagă ziua aceea cînd am deschis, o, cu mulți ani în urmă, secția de la etaj. Eram pe atunci în comitetul U.T.M., membră de partid am devenit în 1954, mă ocupam cu organizarea și am făcut noi un fel de festivitate. Am cîntat «Sueveica să zboare», am dansat și ne-am bucurat că fabrica noastră se mărește și se face mai frumoasă.

Sînt că discuția este aproape de capăt și încerc s-o prelungesc, s-o aduc pe alt făgaș. Întreb ceva despre timpul liber, despre viața de gospodină, și femeia din fața mea se înviorază mai tare, povestindu-mi cît are de lucru acasă. A primit, de două săptămîni, un apartament pe Șulea, e mulțumită de el, dar mai trebuie făcute unele remedieri, mai trebuie ciocănit pe ici pe colo. Soțul vă ajută?, o întreb. Desigur, îmi răspunde, am un soț bun, gospodar, uneori îmi face și cadouri, dar cadoul pe care-l primesc regulat de la el este chenzina. Sîmbăta trecută seara, după ce m-am întors acasă de la festivitatea decorării am găsit pe masă un plic cu o mie de lei. Mi-i dăruise, din economiile lui, ca să-mi cumpăr ce vreau. El zice că nu știe să țîrguiască și-apoi nu prea are timp să bată magazinele.

— Ce o să vă cumpere, oare, de 8 Martie?

Rîde. Să nu mă aștept la cine știe ce răspuns, mă avertizează. Cu siguranță că o să vină acasă cu o pereche de ciorapi sau cu alt fleac și-o să se ofere să facă toată treabă la bucătărie. Numai că n-am să-l las. E în stare să sparg vreo farfurie... Am să-i mulțumesc și am să-l fac o bucată de carne la tigaie, cu mămăligă, care-i place atît de mul-

În două vorbe, biografia celeilalte eroine de la «Mătasea Populară», viața ajutorului de maistru de imprimerie Maria Popa sună cam așa: cincizeci și doi de ani la 16 aprilie, căsătorită din 1944, doi copii, un băiat de 2 de ani, o fată de 20, membră de partid din același an cu soțul, din 1947, o echipă de nouă oameni în subordine etc. etc.

Spre deosebire de Niculina Mișca, Maria Popa vorbește mai greu, filtrîndu-și cuvintele, căutîndu-le cu grijă chemîndu-le de undeva de departe, neobișnuită cu interviurile, supărată chiar de scînteierea flash-ului de fotografiat.

O invit să-mi povestească un crîmpei din viața sa, orice prima amintire care-i vine în cap, și femeia începe cu ceea ce-i place să numească cea mai fericită zi de pînă acum, urmînd celor în care s-au născut copiii. S-o ascultăm.

— Ca să-mi înmîneze decorația m-au chemat la Liceu «Mihai Viteazul» și am primit distincția chiar din mîna tovarășului primar. Am fost atît de emoționată, încît n-am putut să scot nici o vorbă. Hotărîsem noi ca eu să vorbesc, să mulțumesc conducerii partidului și tovarășului Nicolae Ceaușescu, personal, pentru marea cinste pe care ne-o face decorîndu-ne, dar n-am putut. Am simțit cum mi se urcă un nod sub bărbie și n-am reușit să mai scot nici o vorbă. Pe cît am fost de fericită de titlul de Erou și de «Secera și Ciocanul», pe atît de amărită m-am întors acasă, că i-am și speriat pe ai mei.

— Cum v-a primit familia?

Cade pe gînduri. Nu răspunde direct și mă întrebă dacă vreau să știu treaba asta de-adevărata sau dacă doar o întreb așa, de florile mărlului. Îi întăresc că vreau să știu, și-atunci îmi povestește că acasă nu s-a întîmplat nimic extraordinar. Copiii au sărutat-o pe rînd, plecînd fiecare la treburile lui. Iar bărbatu-miu, o aud, a venit cu două sticle de bere și am băut, dar repede, pentru că eram obosiți amîndoi și el trebuia să se ducă a doua zi cu mașina pînă la Cluj, că e șofer.

— Spuneți-mi, ziua decorării v-a prins pregătită sufletește?

Îmi mărturisește că nu. Nu se aștepta la o asemenea bucurie. Socotea dînsa că a muncit pentru un scop cu folos, dar socotea că au muncit și alții, pentru că numai la imprimerie sînt o mulțime de oameni destoinici, buni meseriași, buni comuniști.

— Vă iubesc cei cu care lucrați, tovarășe Popa?

— Chiar dacă nu mă iubesc, s-au obișnuit cu mine. N-am ieșit din fabrica asta din 1942. Am văzut-o mărindu-se, lărgindu-se, căpătînd aripi, depășind planuri, impunîndu-se, devenind altceva. Și ca ziduri. Și ca oameni... Ca oameni, mai ales.

Face o pauză cît să-și tragă răsufierea și continuă:

«Cu fetele din subordine aș vrea să mă port ca o mamă, căci știu s-o fac, doar am și eu copii. Uneori, însă, trebuie să fiu aspră, severă, pentru că viața este severă și pentru că pretențiile noastre s-au schimbat. Chiar dacă unii zic că sînt a dracului, eu cred că sînt numai exigentă și, în general, mă înțeleg bine cu oamenii. Dovadă este munca noastră bună, depășirile noastre regulate de plan.»

— Înainte de a ieși pe poarta fabricii aș vrea să știu dacă sînteți mulțumită. Mulțumită cu adevărat. În sensul omenesc al acestui cuvînt, și să nu vă mire ceea ce spun acum, dar oamenii sînt tentați uneori să înflorească realitatea atunci cînd vizavi se află un microfon sau un caiet de însemnări. Sînteți mulțumită sau nu, tovarășe Popa?

— Pentru ceea ce fac eu și ai mei nu mi-e teamă să spun că da. Am trăit greu și am muncit greu. Trăiesc bine și muncesc bine. Vreau să cred că asemenea mie sînt multe femei, neveste și mame mulțumite. Mie parcă-mi vine să vă spun că dacă fata mi-ar reuși la facultate, la Drept, aș fi chiar fericită.

— Nu e prea mult să fie numai bine?

— Pentru oamenii care-și cunosc datoria nimic nu e prea mult. Și eu mi-o cunosc. Răsplată de acum e o dovadă că nu mint și nici nu exagerez.

Ovidiu IOANIȚOIA

RACUL

FOAIE SĂPTĂMÎNALĂ DE AVANGARDĂ (2)

să ridem cu... EI

- «Îndrăznesc s-o spun: omul gol-goluț nu poartă vestă brodată!» (Le Corbusier)
- «Nimic mai serios în corpul omului decât butonii de la manșetă.» (J. Renard)
- «Am o vară milionară, care nu se hrănește vinerea decât cu o scrumbie, ale cărei icre le mănincă tată-său» (Goncourt)
- «Dacă i-aș fi văzut ochii privindu-mă pe sub picioarele dinapoi, mă indoiesc că m-aș fi mirat» (J.K. Jérôme)
- «Coppée își trage pantalonii de piele pină pe obraz» (J. Renard)
- «De departe, e tot stîlca lui Rimbaud, despre care nu se știe prea bine dacă îi aparține lui Dante sau lui Gustave Doré» (Mal-raux)
- «Mi-am petrecut trei sferturi din viață pe mare și două treimi din existența mea pe pămînturi virgine» (A. Allais)
- «Oamenii simpli își urmează calea drept, afară de cazul cînd întîlnesc o baricadă care-i obligă să facă ocol» (A. Allais)
- «Cel mai mic stătea toată ziua cu un picior de scaun în gură și urla» (Vittorini)
- «Luă solnița și o așeză pe o floare imprimată în desenul feței de masă ca să-i amintească să mute copacul» (V. Woolf)
- «Eu sînt ființa care este ca ființa a cărei ființă e în discuție în interiorul ființei sale» (J.P. Sartre)
- «Aduc gamela și beau, apoi o pun pe genunchi. În clipa asta văd un deget rămas lipit de gamelă. Încep să-mi dau seama ce s-a întîmplat cînd îl aud pe Furice:
— la te uită, iar mi-am pierdut un deget! Unde dracu' o fi căzut?
— E-aici, zic, arătîndu-i gamela.» (H. Charrière)
- «Așadar, în vederea prietenului ne e prieten ceea ce e prieten datorită dușmanului» (Platon).

mic dicționar altfel

- BACILI: Bastoane cu care ne batem în vîzul lumii.
- BIBERON: Calea laptelui în copilăria omenirii.
- BICI: Schimbător de viteză înainte de apariția automobilului.
- BIDINEA: Se dă cu capul de pereți.
- BUSOLA: Director general care... tremură pentru un pol.

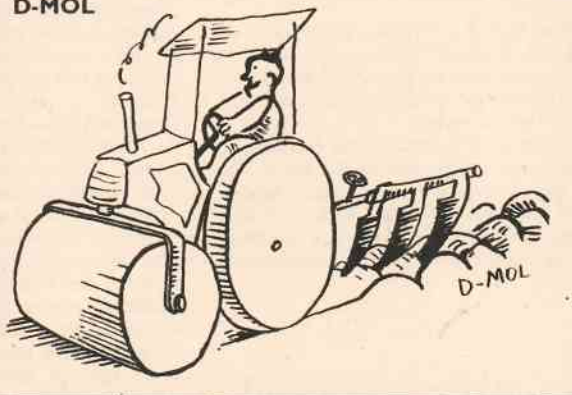
- CĂLDURA: Pentru asta unii-și dau și haina de pe ei.
- CRAINIC: Muncitor cu vorba.
- CRANIU: Cutie de sugestii la purtător.
- CROCODIL: Pielar de lux și exportator de lacrimi inutile.
- CUȚIT: Instrument clasic de tăiat fumul.

Alcătuire de Toma MICHINICI

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ

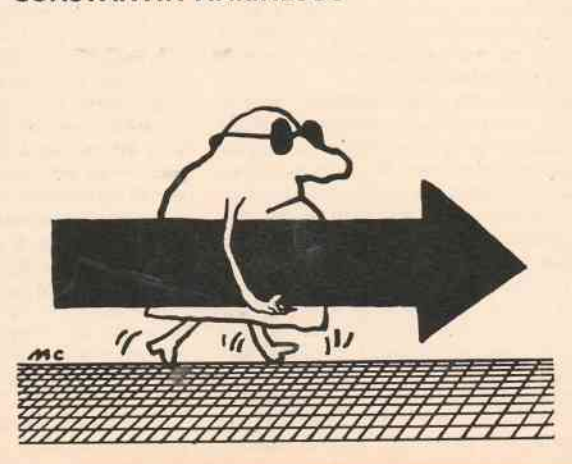
D-MOL

TONI AVRAM

CONSTANTIN MARINESCU

CE SE ÎNTÎMPLĂ CU UMORUL

ION DOGAR
MARINESCU?

La 20 000 000 de români există 30 de caricaturişti, asta înseamnă unul la 700 000, adică un singur om — pentru 700 000! — care are curajul și șansa să-și facă din umor o meserie. În schimb, tot mai mulți sînt cei care cred că ei hotărăsc cine și ce anume poate să facă oamenii să ridă, cu alte cuvinte să gîndească. De aceștia din urmă s-a izbit și se izbește umorul.

Avem încă «redactori» cu adevărat împovărați de sarcina îngheberii rubricilor de umor. Unii gustă cu deliciozitate hazul nebun al portretelor de fotbaliști, nivel de la care — brusc — li se covășește simțul umorului, dar nu despre asta e vorba. Alții încearcă să se facă necesari, umblînd cu foarfeca prin publicații străine, reducînd astfel suprafața de contact — și așa extrem de redusă — dintre cititorii și caricaturiştilor români care — nu în trecut — de la aproape toate confruntările internaționale au adus acasă distincții: Tolentina, Moscova, Skopje, Bordighera, Cracovia, Vasto, Gabrovo, Sarajevo, sînt numai cîteva din locurile unde umorul românesc a urcat pe podium. E bine să ne amintim că unul din cei mai mari caricaturişti ai lumii, Steinberg, s-a născut la Slatina, dar nici despre asta nu e vorba.

Așadar, umor de calitate există. Să vedem acum unde ar putea el să se întîlnească cu oamenii și iată că despre asta e vorba.

Se știe, cu o floare nu se face primăvară. Regnul vegetal oferă și alte exemple, uite unul: URTICA DIOICA. (urzica).

Singurele ocazii (într-un an!) cînd se publică umor se numără de două ori și jumătate, pe degetele unei singure mîini: la 1 mai (la-larbă-verde) și la Anul nou.

Oare românii nu mai au nevoie de umor? Vreun posac lipsit de umor pretînde, oare, ca toți românii să fie încrunțați? Nu cred! Crede cineva că umorul e incomod? Să fugă de răspundere dar să lase locul liber!

Acum vreo două decenii caricatura era încă mobilizatoare. A fost lăsată apoi la vatră, cu excepția cîtorva scurte concentrări pe tema fumatului, a mini-jupelor, a pletoșilor, a bacșișului etc. (aproape de bacșiș, caricaturile didactice împotriva lui sînt un fel de «clubuc» al umoriștilor).

Ce ar fi dacă toate publicațiile ar face loc cu consecvență umorului? Ce-ar fi să apară în sfîrșit mult-așteptatele albume de caricatură, pe autori, pe teme? Ce-ar fi să avem mai multe expoziții de desen umoristic chiar în fabrici, în școli, în facultăți? Ce-ar fi ca televiziunea — așa cum invita odată scriitorii în spatele aparatului de filmat — să acorde credit și caricaturiştilor? Ce-ar fi dacă în desenul animat...? ...în grafica publicitară?... în cenecluri de umor? ce-ar fi dac-ar fi?

Umorul autentic, catalizator al gîndirii, ar cîștiga în calitate — simultan cu rafinarea gustului public, căci a face umor pe «gustul» unui anumit public nu înseamnă nicicum a face umor pentru el — ar înlătura gluma proastă ce distrage atenția de la problemele serioase.

Pagina RACUL din revista «Flacăra» poate fi un început. De aceea, îl doresc să nu se... înroșească!

UMOR INVOLUNTAR

Pansament
INDIVIDUAL

LEI 2,10

2m/5cm

N. I. I. — 13671/963

Deși apreciem existența în farmacii a «PANSA-MENTULUI INDIVIDUAL» (netransmisibil?!), așteptăm cu nerăbdare apariția pansamentului «COLECTIV» (eventual cu preț redus pentru grupuri organizate)!

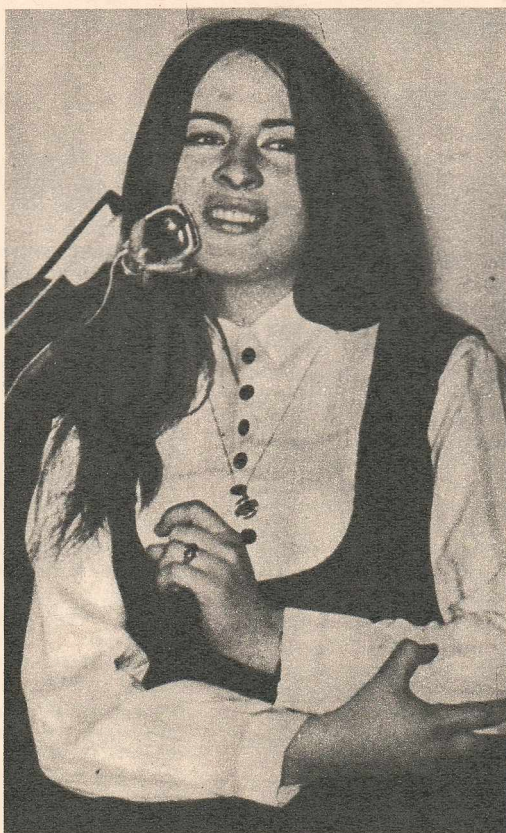

«Frunză verde palisandru/ Îl iubesc pe Alisandru» (versuri de Al. Andrițoiu).

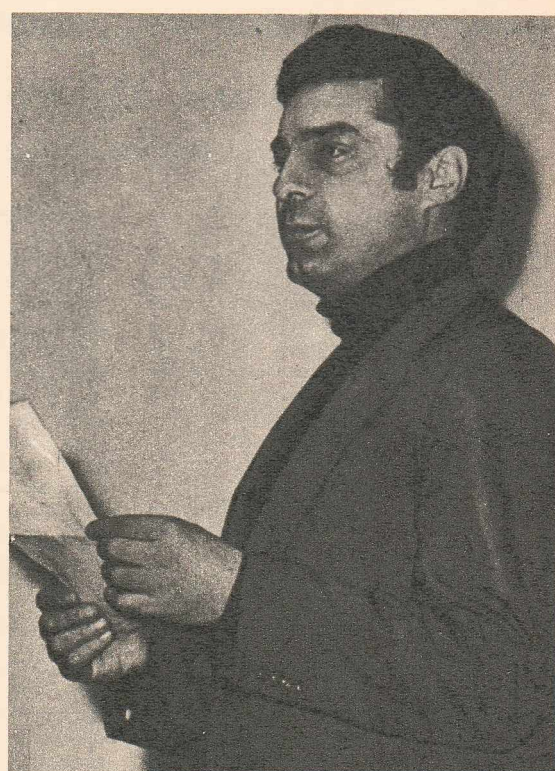

Doi locuitori ai străzii Cazarmei din sectorul 6 — Mihai Stan și Florian Pittiș.

Fotografii de Elena GHERA

Un debut strălucit în Cenaclu: Mariana Dragomiroiu, Maria Tănase a Liceului «I. L. Caragiale».

Un nou prieten al cenaclului, Silviu Stănculescu.

Luni, 4 martie, începând de la ora 17,30 în sediul Casei de Cultură a studenților «Grigore Preoteasa» din strada Plevnei nr. 61, Cenaclul Flacăra va fi oaspetele studenților Facultății de electronică din București.

În program: ● Antologie «Flacăra» — Mihai Beniuc
● Formația «Mondial»
● Muzică folk interpretată de tineri interpreți, membri ai cenaclului.

Invitațiile pot fi solicitate și obținute numai luni, 4 martie, între orele 11-14, la redacția revistei «Flacăra». Menționăm că la fiecare ședință a cenaclului, numărul invitațiilor care se eliberează nu-l poate depăși pe cel al locurilor sălii.

Vali și Carmen. (Vali este cel din dreapta): «Femei, cumpărați pălării pentru bărbați cu paie în cap!».

Un Țandărică, o Țandărică: Lidia Creangă. Într-un număr viitor, vom putea admira fotografia întregului grup Catena. Color.

cum a fost (23)

După cum am anunțat, săptămîna aceasta Cenaclul «Flacăra» a fost invitatul Academiei Ștefan Gheorghiu pentru pregătirea cadrelor de conducere a activității de partid, social-politice, economice și administrației de stat.

Deși nu ne stă în obicei, am ajuns cu sufletul la gură în sală, plus o întîrziere de aproape o oră, întrucît nu am putut intra în drepturile noastre de oaspeți decît după o anevoioasă operație de așteptare și de transbordare, cu mașinile gazdelor, de la Casa Șcînteii la C.E.P.E.C.A. În sfîrșit, odată așezați pe scaune, ne-am zis «cele rele să se spele, cele bune să se adune», lucru cu care toată lumea a fost de acord, cu excepția unei mașinării de calorifer ce a ținut cu tot dinadinsul să punteze ritmic, prin poc-uri specifice, descinderea în universul poeziei. Despre Andrițoiu, «aflat la vîrsta marilor împliniri, a împlinirilor solare», despre Andrițoiu «poet al cetății» a vorbit, cu vizibilă emoție, criticul Aurel-Dragoș Munteanu.

Poetul în persoană, cînd i-a venit rîndul, ne-a luat vorba din gură, cu versurile sale de inspirație folclorică: «Frunză verde palisandru/ Îl iubesc pe Alisandru». Îl iubim pe Alexandru Andrițoiu și cînd îl citim pe cont propriu, și cînd îl dăm pe mîna altora, cum am făcut noi, invitîndu-i pe actorii Silviu Stănculescu, proaspăt prieten al Cenaclului, Florian Pittiș, Mihai Stan și Sorin Gheorghiu, să accentueze armoniile din: **Ajun de iarnă, Scenă pariziană, Livrescă, Viziune, Sens, Carte poștală, De Senectute, Cîntec despre patrie, Fie, Metamorfoze**. Seara muzicală a început fortissimo, cu o revelație: Mariana Dragomiroiu, elevă în clasa a XII-a, Liceul I. L. Caragiale, «Floare în grădină, suris de Gigliola Cinquetti și voce de Maria Tănase. De unde ai învățat să cînti? De la mine, din Vilcea». Ștafeta folclorului avea să fie preluată de Alexandru Mica (acompaniat de Gheorghe Cioacă și Ion Zlotea, cel mai bătrîn cobzar dintre cobzari). Din cîte am înțeles, dînsul, Mica, are un murg nărvit la apă strecurată. Luat prin

surprindere de Adrian Păunescu, Florian Pittiș n-a avut încotro și a trebuit să ne poarte printr-un alt fel de folclor, «pe deal, pe la Colentina», pe unde «trece Rita cu mașina».

Încăpășinarea unui microfon l-a determinat pe Dan Chebac să cînte în picioare «Plouă» (după Topîrceanu) «Războinicii» (după Adrian Păunescu) și melodia lui Bob Dylan «Blowin' in the wind». În schimb, același microfon a ascultat supus mingierile lui Mircea Vintilă (Lordul John, Osebite anecdote, Un om pe niște scări) acest suav malițios.

Tot în spatele candorii s-au ascuns și Vali și Carmen, frați de spirit cu Radu Cosașu (Noți, Mica publicitate). Cornel Ionescu, cel care știe să roage o muzicuță să fie cînd vioară, cînd violoncel, nu ne-a putut spune nici de data aceasta mai multe despre «cine a pus cîrciuma în drum» decît că «acela n-a fost om nebun».

Dacă am început cu o revelație, nu puteam încheia decît în ton. Așadar: formația teminină **Catena**, debutantă în cenaclu, patru fete cu buzunarele (de la pantalonii evazați) pline de muzică, de ambiție și de (dumnezeule, de unde?) rezistență specifică ființelor dedate la muncă grea. Le vom mai vedea și le vom mai auzi pe: Anca Vijan-Graterol (șef formație, chitară solo) Păunița Ionescu (voce, și ce voce!) Lidia Creangă (baterie), Ortansa Păun (sax, flaut). Ne facem datoria de a anunța că, pentru a ne putea oferi cîntecele «Frămîntări», «Day after day» și altele, cele patru fete au trebuit să ceară o mîină de ajutor unui băiat, colegului Silviu Oлару de la F.F.N. (chitară bas), Emilia Cristoiu fiind bolnavă. Data viitoare nu se va mai întîmpla. În schimb, nu garantăm că Florian Pittiș nu va fi rugat (din sală) și data viitoare, să recite «Scrisoarea a III-a», fragment, variantă de interpretare.

Magda MIHĂILESCU

sîntem elevi, sîntem elevi-cetățeni ai acestei țări

Eram într-una din orele de geografie, cu puțin timp în urma plecării tovarășului Nicolae Ceaușescu în unele țări arabe. La sfîrșitul orei, o colegă a fost pusă să relateze ultimele «evenimente ale zilei». După ce a privit la tablă, apoi prin întreaga clasă, a spus că nu le cunoaște. Mîinile celorlalți elevi s-au ridicat însă grăbite. Dacă unele nu s-au ridicat nu știu, nici nu aş vrea să știu că nu s-au ridicat. Fiind elevi în această țară putem fi absenți, putem să nu participăm — la nivelul vîrstei noastre — la tot ce o preocupă și o interesează?

Din acea zi, în fiecare seară după ce terminăm orele, avem zece minute în care aflăm ce este nou, pentru ca aceste noutăți să nu le mai scape unora din vedere. Chiar dacă acasă avem fiecare un televizor, un radio sau o gazetă!

La orele de economie politică, încă din trimestrul trecut ni s-a recomandat să citim din documentele de partid, lecțiile din manualul nostru fiind strîns legate de cunoașterea obiectivelor dezbătute în aceste documente.

Atmosfera și discuțiile din școală ne fac să devenim tot mai curioși, mai dornici să cunoaștem evenimentele ce au loc în țară și în afara hotarelor ei.

Putem spune că sîntem mîndri de țara noastră și fericiți că trăim în ea. Sîntem mîndri cînd auzim ades vorbîndu-se de rolul înalt pe care-l ocupă România în lume. De prezența țării noastre printre celelalte state ale lumii, la O.N.U. De faptul că țara noastră poate să ajute alte țări.

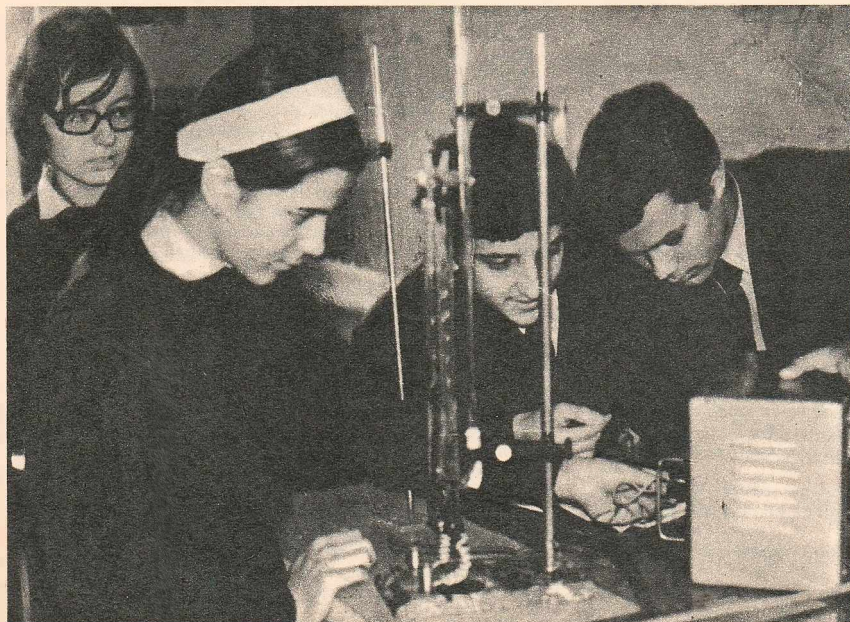
Am văzut un documentar despre vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu în unele țări din America Latină. Profund emoționată am fost cînd am văzut una din locomotivele electrice traiovene alergînd pe drumurile de fier ale unei țări sud-americane. Și tot atît de emoționată am fost cînd am văzut în același documentar cum un profesor (directorul școlii din La Lucha — Costa Rica) i-a înmînat tovarășului Nicolae Ceaușescu o carte cu versurile lui Mihai Eminescu traduse în spaniolă de Maria Teresa Leon și Rafael Alberti.

Ne mîndrim cu prezentul țării noastre și respectăm trecutul ei pentru că prin el am ajuns la prezentul ce-l vedem azi. Prezent de care sîntem conștienți și de care — acesta-i cuvîntul — sîntem mîndri.

Ne mîndrim așadar, că limba română răsună tot mai des și numele țării noastre a devenit un nume de mare prestigiu la masa marilor conferințe internaționale, la masa mare a păcii, a înțelegerii între toți oamenii lumii.

Ionela Muscăloiu

anul II, Liceul 33 — București

Încordare... la joasă tensiune.

«Îl am la mînă»

mîini fără mînuși

Acum 4 ani m-am rupt definitiv de copilărie, de pieptul cald al mamei, pe care trebuia să mă mulțumesc s-o văd doar în vacanță.

Speriată și naivă cum eram, n-am reușit să sesizez că numai o mică parte din mîinile care mi s-au întins n-aveau mînuși și că eu de fapt mă îndreptam către cealaltă categorie de «mîini».

Cînd am avut nevoie de ajutorul lor, m-am trezit în centrul unui cerc format din oameni cu spatele la mine.

Mi-a fost foarte greu!

Am bîjbîit destul pînă am reușit să mă regăsesc, pînă am reușit să capăt din nou încredere în mine. A fost o lecție necesară de viață. Am înțeles că trebuie să-mi între bine în cap ideea că va fi nevoie să-nvăț să înving singură, doar cu visele, forțele mele, cu voința mea, alături de cei care vor să îmi întindă mîinile, sau să-mi primească mîinile — dar fără mînuși.

Cu multă stimă

— pentru adevărații oameni
— pentru «Flacăra»

Marinela Precup, anul IV real,
Tulcea

după ora necesară

Încercam într-o oră de dirigenție să găsim un răspuns (sau poate doar să ne punem alte întrebări) anchetei prezentate la «Seara pentru tineret» a televiziunii, în care erau implicați doi tineri: o mamă de 19 ani și tatăl copilului. El, care a iubit-o două sau trei luni...

Pentru că încercam să vorbim despre o lume atît de utilă unei viitoare plămădiri, pentru că aveam vîrsta acelor tineri care au închis absurd de simplu o lume, m-a durut întrebarea colegului meu Puiu Alexandrescu («ce ne interesează pe noi toate acestea?») aruncată dintr-un întineric geamăn cu noaptea. Și m-a durut indiferența citorva dintre colegii mei.

E atît de greu să te gîndești doar la lucrurile esențiale — cele cîteva care sînt — dar e atît de necesar să facem și asta cîteodată!

Aștept întoarcerea — nu grea de plîns, ci iluminată de înțelegere — a marilor

sentimente și a marilor idei în timp pe care avem datoria să nu-l părăsim.

Ionuț Cristacl
anul IV E, Liceul «Ilenăchi
Văcărescu»-Tîrgoviște

poșta candidă

Mirela Davidoiu, Bicză — Susții
poezia este «adevărutul schelet» al vi-tale, și dorești mult de tot să corespund pe teme de poezie cu tineri de toate vîrstele? N-o să te superi dacă o să te întrebăm: te gîndit cumva să corespondezi și cu cărțile de toate vîrstele — ale unei biblioteci mai voluminoase?

Marius Adrian Beckerette, Tîrgu Jiu
Mulțumiri pentru aprecierile la adresa vîstei și a paginii elevilor.

Tănase Cami, elevă, Liceul Mărășei
Vrancea — Ne scrii că îndrăgești foarte mult revista noastră, și că o citești în fiecare lună. Ne-am bucura și mai mult dacă ai citi săptămînal. Dacă vrei să te numeri printre corespondenții noștri (după cum afirmi te așteptăm.

Onighi Tina, anul III, Liceul nr. 1
Suceava — Am citit prima parte a serialului promis. Așteptăm continuarea. Dar: mai scurt și despre lucruri, ca să zicem așa, mai interesante.

Mariana Pană, elevă, orașul Gheorghiu-Dej;
Cășuneanu Steria — Vrei să devină ziariste. Pînă una-alta încerci să scrieți mai des paginii elevilor, cel puțin tot așa cum o fac colegii dumneavoastră.

noi

—CARTE DE VIZITĂ—

Dacă vîntul și-ar scutura gîndurile, din frunțile noastre le-ar putea hărăzi misiunile de păsări.

Dacă cerul și-ar pierde stelele, nu ne putem da seama de a privi în vis ar de lega misterul ridicării unor noi constelații.

Noi vrem să culegem fructe rotunde de semințe de dragoste.

Noi vrem să ne hrănim cu pîine și să credem.

Ileana Turcu
anul II B, Liceul teoretic
Petroșani, Hunedoara

RETUR

Încă un exemplu din acel gen de scrisori pe care noi l-am dori cît mai puțin reprezentat în pagina «Elevii prin ei înșiși». Așadar — «Retur».

Adolescenta iubită — un fals complex iluzii sentimentale, care te învalăie în plinul morbidă, te înlănțuie și te înnebunește caută să rupă ultima picătură de umanitate din tine. E ca un demon fioros, totuși iubit prin prezența sa dementă, gingaș prin felul cum se joacă cu o inimă înveninată de iubire.

Îmbrățișarea albastră, dată ție, înfio sufletul cufundat în reflecții iluzorii, ridică pe culmile prăpăstioase ale individului orgolios.

Te aruncă în valurile deznădejdiei care cioase, dar fierbinte în statornicia ei. Pe in tine un vis ca un cristal ciobit, un dor ce te sfîșie. În pieptul tău țipă sălbatic un sișămînt ciudat prin generozitatea sa; caută să strige, tu îl înăbuși, îl lupți cu-nărare, tu-l strivești fără cruzare.

Strigă el, strigi și tu, cerșind îndurarea mîinilor frumoase, lungi și subțiri; cî doar un sărut buzelor arse de neputință dar ele zîmbesc disprețuitor.

Cauți universul în EA dar te lovești în linia diafană și străvezii, de un trup corat de senzualitate, trup ce calcă cu generozitate jurămîntul lutului matern și galben.

Geniul capriciului te prinde-n hora sătului timid dar feroce, te înalță-n sentimentul talismul amurgului...

C.
elev, municipiu
Gheorghiu-Dej

FLACĂRA ALBUM

Pe actrița Tina Aumont o ajută și moștenirea unui nume celebru, al tatălui său, Jean-Pierre Aumont.

Pe tinăra cîntăreață de muzică populară Ana Tom o recomandă în primul rînd talentul.

Acest număr al revistei noastre s-a tipărit într-un tiraj de 150 000 exemplare

Redactor șef: ADRIAN PĂUNESCU